Μαυρη Πενα

3ο Τεύχος

Μαυρη Πενα

3ο Τεύχος

Αυτό το έντυπο έχει δημιουργηθεί από μια ομάδα ανθρώπων, χωρίς προσωπικό όφελος.
Είναι ένα έντυπο το οποίο ο κάθε ένας μπορεί να στείλει στην ηλεκτρονική μας διέυθυνση τις δικές του σκέψεις, ποιήματα, στίχους, διηγήματα και ότι άλλο τον εκφράζει χωρίς συγκεκριμένη θεματολογία.
Εδω θα ειναι ο δικος μας χώρος αναζήτησης και ανταλλαγής απόψεων.
Θα χρειαστούμε την βοήθεια σας όσο αφορά την διάδωση του εντύπου και της ιστοσελίδας.

Όποιαδηποτε εισφορά θα χρησιμοποιηθεί για τα έξοδα του εντύπου.

Ευχαριστούμε

Μπορείτε να μας βρείτε:

Facebook – Μαύρη Πένα

mavripena@hotmail.com

http://mavripena17.blogspot.com

Υπάρχει Εθελοντική Οικονομική Βοήθεια από το Βιβλιοπωλείο Ιωνία

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟ
ΙΩΝΙΑ

Φτιάχνουμε αυτό το έντυπο γιατί θεωρούμε το γράψιμο ένα μέσο έκφρασης και αντίστασης.

"μπαγουδο"

Για δές, ψεύτικο έρωτα πουλάν
Εκεί στα μαγαζιά μωρό μου.
Και όλα αυτά για πάρτυ κάποιου
Τυπάκου με τόξο, βέλη και φτερά
Σαν ένα δολοφόνο ¨εξ ουρανών¨
Μη χέσω!
Τριγυρνάνε ψεύτικες καρδιές όπως ψεύτικος
Ο έρωτας τους με το ίδιο ψεύτικο χαμόγελο.
Μη μου σκιάζεσαι μωρό μου γιατί τον έρωτα,
Την καρδία και το χαμόγελο που σου έχω χαρίσει
Είναι αληθινά γιατί
είναι απ'τον δρόμο παρμένα
όπου εκεί στο δρόμο
Υπάρχει ακόμα έρωτας υπάρχει ακόμη η φωτιά!

Αρίστη Peace

ΖΗΣΕ!!!
Όλα γκρίζα και άχρωμα;;
Όλα απαίσια και ματαιόδοξα;;;
Ξύπνα!!!
ΖΗΣΕ!!!
Κάθε μέρα, κάθε νέα ηλιαχτίδα και φως σου δίνει δύναμη και ελπίδα!
Ξεσκλάβωσε την ζωή σου από κάθε τι μαύρο!
Βάλε όμορφες πινελιές στην καρδιά σου και στα όνειρα σου!
ΣΗΚΩ! Πίστεψε στην αλλαγή που θα κάνεις με την ΘΕΛΗΣΗ σου!

Θς Φόλα

Ρίξε μια μάτια στην πιο κοντινή εκκλησιά
Όλα τόσο λαμπερά και ακριβά
Ρίξε μια μάτια στην Αιθιοπία
Ναι, τα βλέπεις και σου προκαλούν αηδία
Παιδιά δεν έχουν τίποτα να φαν
Πεθαίνουν από κάθε λογίς αρρώστιες καθημερινά
Τώρα ρίξε άλλη μια μάτια στην εκκλησιά
Που ο κάθε παπας είναι ντυμένος με χρυσαφικά
Εσύ; τι κάνεις για όλα αυτά;
Με προσευχές ξεφεύγεις και ξεχνάς
Ένας πόλεμος ξεσπά
Χιλιάδες άνθρωποι με φέρετρα γυρνάν
Που πήγε; που είναι ο θεός σας τώρα;
Σκέψου για λίγα λεπτά, τώρα τι;
Πάλι με προσευχές θα ξεχαστείς
Αστό, πάει πια
Σε έκαναν και εσένα να τους ακολουθείς τυφλά
Να ξέρεις όμως ανθρωπάκο ένα πράγμα μόνο,
ο κόσμος δεν διορθώνεται με ΓΑΜΗΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Λορέττα Σαββίδου

Κανείς δεν μου είπε σαν μεγάλωνα πως ψέματα θα έβρισκε μονάχα η ψυχή μου. Ονειρευτικά έναν κόσμο ουτοπικό. Έναν κόσμο γεμάτο αγάπη και ελπίδα. Κανέναν δεν τον νοιάζει πια. Όλοι έχουν δεχτεί πως ο κόσμος "έτσι είναι", και απλά τον διαβαίνουν δίχως ερωτήσεις. Γεμάτοι με συμφέροντα.
Δεν είναι πως δεν έχω μεγαλώσει. Έχω ήδη μάθει και πάθει πολλά. Αυτό δεν σημαίνει πως έχω μάθει να το αντιμετωπίζω. Πόσο μάλλον να το δέχομαι.
Και ας με πουν ιδεαλίστρια και ονειροπόλα.
Θέλω να ζήσω σε έναν κόσμο δίχως συμφέροντα και διχασμούς. Δίχως σύνορα και θρησκείες να μας χωρίζουν. Δίχως κομματικά και στιβαρά πιστεύω που σου κλείνουν τα μάτια.
Θέλω αλλαγές! Θέλω καλοσύνη. Θέλω να λέω σε όλο τον κόσμο καλημέρα και να το εννοώ όσο σκατά και αν είναι η δικιά μου. Θέλω να μπορώ να στηριχτώ σε έναν συνάνθρωπο μου χωρίς αυτός να με παρατήσει για το δικό του καλό. Και να μπορώ να κάνω και εγώ το ίδιο.
Να αγαπάω πραγματικά χωρίς να ζητάω κάτι. Τόσο πολύ που έστω και αν κάτι με πληγώνει να με διακατέχει μόνο αγάπη και κανένα συναίσθημα εγωισμού και πληγμού της περηφάνειας μου.
Θέλω όλοι μας να είμαστε πραγματικά ελεύθεροι. Τίποτα να μην μας περιορίζει. Άπειροι όπως είναι και η ψυχή μας. Άπειροι όπως είναι το σύμπαν μας. Άπειροι όπως θα είμασταν,αν είμασταν, όλοι ενωμένοι.

Patrick Kowalik

Dark room, silent sounds and nothing more
there's nothing here, I open the door
I go up, climb higher and higher
I see whole city, lit with lantern fire
I sense breeze from sea, it brings new smells
Particles of dust, like tiny words: magical spells

Ηλέκτρα Σ.

Η πέννα άδειασε, το μυαλό κενό, το φως έχει λιγοστέψει..
Κουράστηκα... κουράστηκα να ακούω όλους αυτούς που μιλάνε
εκ του ασφαλούς, που μοιράζουν ασυλλόγιστα σφαίρες
εν καιρό ειρήνης. Αυτούς, που κοιτάνε απλά να νιώσουν δυνατοί
μέσα απ' το δικό σου πόνο,
σαν σύγχρονοι βρικόλακες, θέλουν να σου πιούν το αίμα.
Σε στήνουν στο τοίχο και σου γεμίζουν τη ψυχή με βρόμικο μελάνι,
σου κολλάνε στο σώμα σκοτεινές επιγραφές, σε κάνουν να νιώθεις
σκατά.
Μην λυγίσεις, μην ακούς κανένα, να ακούς μονάχα αυτό
που σου λέει η ψυχή σου. Κανένας δε θα σε σώσει, μόνο ο εαυτός σου.
Και αν πέσεις, μην περιμένεις κανένα να έρθει να σε σηκώσει, μη φωνάξεις
δε θα σε ακούσει κάνεις. Το κλειδί βρίσκεται μέσα σου, πουθενά αλλού.
Γεννιέσαι μόνος, και πεθαίνεις ποιο μόνος....Η διαδρομή είναι μεγάλη και πιο
σημαντική από την αρχή ή το τέλος.

Μαριλένα Κυριάκου

Μπάσταρδε! Πονάνε οι λέξεις, οι συμπεριφορές, οι κινήσεις.. Η αδιαφορία σου.. Μπλε κενό. Γελάω, γελάω δυνατά γιατί μόνο αυτό μου έχει απομείνει. Σε κοιτώ από μακριά. Μέσα στο γυάλινο κουτάκι σου είσαι προστατευμένος. Κι έξω το απόλυτο χάος. Κι αν σπάσει; Θρύψαλα. Θρύψαλα μιας καρδιάς που άντεξε να πληγώνει χωρίς κανένα έλεος. Δε θα' μαι όμως εγώ αυτή που θα τα μαζέψει. Εγώ απλώς σου παραχωρώ τη σκούπα μου. Μπορείς λοιπόν τώρα να μαζέψεις τα κομμάτια σου.
Με την ησυχία σου....

Έλενα Βόντη

Μεσα στο τιποτα καποιος μπορει να κοιμηθει
μπορει να γευτει
μπορει να πιει
μεσα στο τιποτα πολλοι καθησυχαστηκαν
την βρηκαν
ξεκουραστηκαν
βρηκαν πραματα γι αυτους και δε κανουν τιποτα.
καθονται και ηλιαζονται, μα ξεχνανε το αντηλιακο.
Μεσα στο τιποτα ο χρονος σαν κλεφτης χανεται..
ξημεροβραδιαζεται...
οπως και η ιστορια,
αλλαζει δερμα και επαναλαμβανεται.
οι ιδιοι ρολοι,οι ιδιες στολες για ταξιθετριες..
Μεσα στο τιποτα,το πολυ ειναι πολυ και το λιγο παλι πολυ..
Όλοι πεθαινουν για "ΤΟ" τιποτα,αλλα φοβουνται να πεθανουν για καποιο "τιποτα"
Κλεινεις τα ματια και βλεπεις .....
Όλα τα ιδια
Όλα τιποτα σαν ιδια.
δε φτανει απλα να το αποδεχεσαι
καλοδεχεσαι.
Μεσα στο τιποτα,τα παντα για ολα,ολα για τιποτα.

Χρίστος Σκέττο

Το "είναι", το "εμείς" , το "όλοι".
Οι αλήθειες ,η αγνότητα, η προσαρμογή,
το αναποδογύρισμα, η ευκολία, η σύνδεση.
Η ανθρωπινη φύση, η λιτότητα ,το τίμημα.

Οι αναμνήσεις, το πάθος, τα ερεθίσματα,
οι ανθρώποι, οι αλλαγές οι συγκηρίες.
Τα δάκρυα, η αντιστροφή, η παραπλάνηση,
η αποδοχή, το βήμα παραπέρα και η στασιμοτητα

Οι ψυχές, το "πνευμα", τα βιώματα.
Οι θύτες, οι καταστάσεις, οι αναγκες,
Το πάλεμα, η εναλλακτικότητα, η αυθεντικοτητα.
Η ζωη , η ζυγαρια και η τελευταια σελιδα.

Μάριος Filth

Thirst for blood, vengeance a dream so pale.
Gunshots shout, time is running out.
Gunshots sound, gunshots all about.
Thirst for blood, vengeance, a dream so pale.

Lilies fly, filling the sky, and earth.
Red carpets, purple veil, endless.
Thirst for blood, vengeance, a dream so pale.
Gunshots shout, time is running.

Αντρέας Φιλίππου

Άλλη μια ρίμα αρχίζει με το μυαλό κολλημένο και στη φωτιά ταμένο - χρόνια διψασμένο,
Μια κιθάρα ξέρει να σε κρατά σε επαφή και όσα φοβάσαι ρε μάγκα να τα ζεις απ' την αρχή,
Χωρίς προλόγους και σάλτσες θα μπω στο ψητό κι αν το μυαλό σου σε πάει σε άλλον προορισμό,
Εγώ σε θέλω εδώ, στο σήμερα, και η ξευτίλα του τώρα θα γεννιέται ανήμερα.

Μοιάζουμε ιερωμένοι που αφορίζουν τα πάντα, δείχνουμε φοβισμένοι με του Θεού την προπαγάνδα,
Αξίες μηδέν και υστερίες πολλές, απόψεις χιλιάδες και από λόγια αράδες,
Οι σωτήρες του έθνους με τα τσιράκια του αίσχους να σε υπνωτίζουν τα βράδια λες και τελειώσαν τα χάδια.

Της πυραμίδας η φάρα όλες μαζί φιλιώσαν, του κοσμάκη τα όνειρα μες το βούρκο τα' χώσαν,
Τα όμορφα χαμόγελα τα κλείσαν σε κουτιά και μας πλασάρουν για μόστρα αφιονισμένα κορμιά,
Και συ χάνος κοιτάς και ψηφίζεις συνάμα , στο σκοτεινό τους παιχνίδι θα βρεθείτε αντάμα.

Κι έλα μετά να με βρεις να μου πεις τα μαντάτα, όσα χρόνια περνάνε και σε πιάνουν μαλάκα ,
σε παρατάξεις νεολαίας ψάχνεις να βρεις μια αλήθεια όσο οι τοκογλύφοι θα μας παίρνουν τα σπίτια,
Κι εσύ πλακώνεσαι με τον εχθρό κολλητό σου, τα ίδια θα κάνει κι ο γιός σου στον πιο μικρό αδερφό του.
Κι η συνέχεια γνωστή...
Μου θυμίζει μια ιστορία,
Μα δε βάλαμε μυαλό,
Έχουμε μείνει θηρία!

Jordan

Η λυτρωση θα ρθει..
οταν βγαλω
μια τριχα απ τα μαλλια μου
διχως να σκεφτω το δευτερολεπτο του πονου
οταν φτυσω
την ανωμαλη σιωπη μου στο μπουκαλι με τη μπυρα
και τρεξω πισω της

Η λυτρωση θα ρθει...
οταν κοιταξω
τον παντα ησυχο δρομο απ το παραθυρο
και τον δω να εγκωμιαζεται απο την καταστροφη του
οταν δω
για πρωτη φορα
μια πορτα να κλεινει

Η λυτρωση θα ρθει...
οταν κρεμασω
τους αλλους μου εαυτους διπλα στα ρουχα μου
και βγω στον ηλιο με την βραδυνη μου οψη
οταν ξεχασω
το χαμογελο στον καθρεφτη μου
γιατι η λογικη εγινε αρρωστια
και ζηταει απελπισμενα τα ματια μου
οταν ξερασω
τις σκεψεις μου τη σωστη στιγμη
γιατι δεν εχω λεφτα να πλυνω την ντροπη μου
θα ρθει...
οταν ολος ο κοσμος γινει γαλαζιος
και οι πληγωμενες ανταυγειες του
μπαλωσουν τις ασθενικες ορμες μου
και η λαμψη του
θα μεινει για παντα στα ματια μου
καθως θα αφουγκραζομαι τη ζωη μου
στα καθισματα του λεωφορειου.

Climfax-Civil

Περίμενε λίγο ακόμα
κράτα λίγο ακόμα αυτό το άψυχο σώμα.
Κοίταμε στα μάτια για μια τελευταία φορά.
Έζησα αυτά που μου έδωσαν να ζήσω,
δεν προσπάθησα ποτέ να αφήσω
να αμφισβητήσω
αφέθηκα στην κρίση αυτού του μίζερου κόσμου
γι αυτό και ο θάνατος μου δεν θα είναι δικός μου
- μεταθάνατη εμπειρία και η ζωή να μου τελειώνει
η τελευταία μου ανάμνηση το κρύο μου πιστόλι
ένας θόρυβος μια σκέψη ένας θόρυβος μια σκέψη
σαν μελλοθάνατος σαν βασιλιάς στην τελευταία του στέψη.
Σκοτώνω κάθε διαμόρφωση, κάθε κελί σκοτώνω
για κάθε φορά που βγένει ο ήλιος και σαν άστεγος κρυώνω
για κάθε φορά που τα δάκρυα ματώνω
ακομα ένας νεκρός ανώριμος

Μάριος Κ.

Για μια στιγμή στο δρόμο μου συνάτησα παγίδες, αγκάθια, ομίχλη και αδιέξοδο όμως μες το σκοτάδι και αν χαθείς, αν ζαλιστείς και πέσεις και δεν μπορείς να σηκωθείς μη σε νοιάζει, μη τυχών και τρομοκρατηθείς. Ο άνθρωπος για να φτάσει στο φως,πρέπει
πάντα να διασχίζει το σκοτάδι,έτσι και εγώ πορεύομαι με την ελπίδα πως κάποτε θα το βρω.
Δεν με τρομάζουν τα στοιχειά ,έχω μάθει να πολεμάω χωρίς φόβο.
Τι και αν με ρήξαν χαμηλά?θα βρω εγώ ένα τρόπο .
Τη βλέπω...λες να εξαπατώμαι?μια ηλιαχτίδα μου ζεσταίνει τη καρδιά,και εγώ πορεύομαι στο
δρόμο μου το δύσκολο ..θα φτάσω,θα πέσω,θα προσπαθώ,θα σηκωθώ...θα φτάσω....

«Νεκροθάφτης»

μερα βροχερη, σταγονες νερου πεφτουν απο ψηλα
τα ματια ειναι το συννεφο, σκοτεινο που αστραφτει και βροντα
πεφτουν πολλα δακρυα, δακρυα της ψυχης
μεσα μου ενας ατελειωτος χειμωνας
η ψυχη μου παντα μονη, ο ηλιος δεν χωραει
χαμενος στο ατελειωτο σκοταδι,
ο πονος, εγινε απυθμενο ποταμι
η ζωη τελειωνει, ο θανατος ο μονος λογος για να ζω
η ομορφια του θανατου ειναι το ποιο μαγευτικο τραγουδι
Και η μονη ελευθερια απο αυτο το καταραμενο κορμι

Μιχάλης

Μονο στη φυση νιωθω ελεύθερος. Σε μερη που μονιμοι κατοικοι δεν ειναι αυτα τα τραγικα πλασματα που θελουν να λεγονται ανθρωποι αλλα αθωα ζωα και εντομα. Εκει που το κυμα σε συνεργασία με το θρο'ί'σμα των φυλλων και την οργη των νερων των καταρακτων, δημιουργει μια γαληνια μουσικη. Με μοναδικο νομο και κανονα το "μην καταστρεφεις", χωρις αλλους περιορισμους. Καπου αναμεσα στα δεντρα με μια μικρη χαριτωμενη φωτια να μας κραταει συντροφια αφηνοντας την φαντασία να παιξει με τις αλλοπαρμενες φλογες τις που χα'ί'δευουν γλυκα τα ξυλα.Να χαιρομαστε το φως του ηλιου και του φεγγαριου που μας προσφερετε απλοχερα χωρις παγια και αυξησεις. Ας φροντισουμε ολοι την ελευθερια μας. Γιατι φυση σημαινει ΕΛΕΥΘΕΡΊΑ.

Θς Φόλα

Γλυκιά Μου-

Μου λες φίλοι να μείνουμε

μα εγώ δε το αντέχω

Μου λες να μη σε σκέφτομαι

μα πάντα στο νου μου σ' έχω

Τα κόκκινα μαλλιά σου και τα όμορφά σου μάτια

τα κόκκινά σου μάγουλα και τα γλυκιά σου χάδια

Μου είπες πως άλλον αγαπάς και πως σε άλλου αγκαλιά κουρνιάζεις

Μου είπες πως άλλος γεύεται τα γλυκά φιλιά σου

Να ξέρεις όμως αγάπη μου

πως πάντα μέσα στη καρδιά μου θα 'σε

και όλο θα σε σκέφτομαι έστω και αν εσύ δε με θυμάσαι

Το όνομα σου θα παραμιλώ

Εικόνες σου θα αναπολώ

και με την ελπίδα πλέον θα ζω

πως θέση θα βρω στο παράδεισό σου

πως θα βρω βάρκα για το δικό σου ωκεανό

γλυκιά μου...

Ελπίδα Ιωάννου

Καταρραμένη μάνα,
κλείστηκες σε ένα σπίτι
και στην κουζίνα βρήκες μάχιμα τα όπλα σου.
Όλα σε καίνε τώρα.
Το φαγητό σε καίει.
Το νερό σε καίει.
Η σκούπα σε καίει.
Σαν μπαρούτι όλα σε καίνε.
Στην κουζίνα τι γυρεύεις?
Επανάσταση της στιγμής?
Για μαϊντανούς στο ράφι
και πατάτες αλα κρεμ?
Καταρραμένε πατέρα!
Την έκλεισες σε μια κουζίνα...
Θα γυρίσει, όμως, το μαχαίρι
στην καρδιά να στο σφηνώσει – μήπως και μπορέσει
να ξανανοιώσει.
Μην στερήσεις την ελευθερία
σε πουλιά, βγάζουνε δόντια στα φτερά.
Κοίτα την, την δίψα έχει για ζωή..
Δεν είναι για τα δικά σου φαγητά.
Στους δρόμους είναι η ομορφιά
γι αυτό ρε μάνα να πολεμάς.
Σαν κι αυτή την φορά που γέννησες την κόρη σου
Ηρώ - Ήρωας ήταν για σένα.
Την έμαθες να πολεμά!
Να βάζει κάτω φασιστάκια
και όποιοδήποτε με εκείνη την στολή.
Να πολεμάς ρε μάνα! Να πολεμάς!
Μην ξεχνάς το αίμα που κυλά μέσα σου
σαν πυρήνας της φωτιάς.
Καταρραμένη μάνα!
Ξέχασε την κουζίνα..
και έλα με εμάς να υψώσουμε την γροθιά
σαν ήρωες για την
επανάσταση μιας ελεύθερης καρδιάς!

Άννα Μαρία Στ.

Ορκίστηκα στ ονειρά μου
Πώς θα γινόμουν διάσημη
ορκίστηκα στ όνειρα μου
Πώς θα γινόμουν παμπλουτη
Ορκιστηκα στ ονειρα μου
Πως θα γινόμουν άντρας
Ξύπνησα
Θυμήθηκα
Πηρα βαθια ανάσα
Το παντελονι κοιταξα
Και χάθηκα...

Tia Rose

Γκρεμίστε τις πολυκατοικίες

να δούμε το ηλιοβασίλεμα,

να δούμε τα νεογέννητα πουλιά

να πετούν με χαρά,

να δούμε τα πανέρμοφα ουράνια τόξα

με τα χρώματα τα ζωηρά,

να δούμε το φεγγάρι

μπάς και φωτίσει αυτήν την μοναχική βραδιά .

Τζοαν Αποστολάκη

Νομιζω οτι μπηκα σε εναν μονοδρομο και δεν μπορω να βγω τωρα..γιατι ξαφνικα μου την εκανε και εβγαλε την μεταμφιεση και εγινε λαβυρινθος..πιεζω τωρα το εγω μου να βρει την εξοδο αλλα ειμαι ενα βημα μπρος ενα βημα πισω και μπρος και πισω...τραβατε με και ας κλαιω ; ε κατι τετοιο θα ελεγα...και να πεις οτι δεν ημουν τελεια προετοιμασμενη για μια τυχον τετοια περισταση...δυστυχως ημουν του τα ειχα δειξει αλλιως του εγω μου ..μα ολα αλλιως...και του ειχα μαθει αν τυχον βρεθει μπλεγμενο ετσι να μην μπει μεσα στον λαβυρινθο ..ολα του τα ειχα μαθει...να φευγει τρεχοντας του ειχα μαθει...αλλα το εγω αντεδρασε φαινεται και μου τα εφερε ολα τα πανω κατω..αλλα δεν αντεχω νιωθω να συμπιεζομαι σαν μαζα...ξεκινησα λοιπον την διαδρομη στον λαβυρινθο...με σωας τα φρενας...και εφτασα σε μια στρογγυλη πλατεια ..και το μονο που λεω στο εγω μου ...διαλεξε εσυ απο πιο στενο να φυγεις....τωρα φερνω τοσες βολτες μα τοσες βολτες που δεν βλεπω πιο στενο πρεπει να παρουμε...ηδη νιωθω τις κρισεις πανικου να ερχονται...και ειναι πολλες οι ριμαδες...που ειναι σαν μετασεισμικες δονησεις...και θα ηταν ακομα μεγαλυτερες αν ειχα και αυτον τον παλιοκαθρεπτη που θα με εκανε να σκεφτομαι πιο εντονα...ηδη δεν το αντεχω και ειναι ολα μια ιδεα στο μυαλο μου ακομα.....πρεπει να συντονησω το μυαλο με το στομα ...αλλα δεν γινεται ....και αργοτερα κατα την επεξεργασια ολα ερχονται αντιθετα με τα πιστευω του εγω του εγω μου......βοηθα και εσυ...αν αντεξεις βοηθα......εγω δεν αντεχω το εγω μου ..εσυ δεν νομιζω να αντεξεις εμενα και εγω το εγω μου παλι...το εγω ειναι τελικα βασανο και φορτιο μεγαλο!!! JOBLACKICE .....

Νατάσα Πέτρου

Και ας έχω μάθει να συγχωρώ
να λέω πως όλα θα περάσουν
μα πόσο ακόμα θα πονώ εγώ
και όλα μέσα μου λένε θα σπάσουν

Το πρόσωπο πάντα σκυφτό
σε αυτά που λέγονται "¨αποφάσεις"
όμως και ποιον κατηγορώ
έτσι είναι η ζωή, γεμάτη εντάσεις

Το στόμα πάντοτε κλειστό
και δεν ανοίγει σε κανένα
τι θέλω εγώ και όλο μιλώ
φίλε μου;
περασμένα ξεχασμένα..

Μελ Ιωάννου

Στο τρένο της ζωής μου είχα πολλούς επιβάτες, κάποιοι κατέβηκαν, κάποιοι έμειναν, κάποιοι έπρεπε να φύγουν..εσύ όμως? ήσουν ο καλύτερος μου επιβάτης αλλά έπρεπε να κατεβείς και εσύ κάποτε στον δικό σου προορισμό..να προσέχεις αγαπημένε μου επιβάτη και να ξέρεις πως τα τρένα κάνουν ξανά τους ίδιους προορισμούς και ελπίζω να ανεβείς ξανά στο τρένο της ζωής μου γιατί είσαι από τους πιο σπάνιους επιβάτες που είχα ποτέ..!

Νεκρός Άγγελος

" Ελπίζω πως θα γυρίσεις για δευτερόλεπτα, θα συναντηθούν ξανά οι ματιές μας, όπως τόσες φορές και θα κάνεις τη καρδιά μου να πάψει να χτυπά.... Θα κοιτάξεις μέσα μου, μέσα από όλα αυτά. . . Μέσα απ' τον Κωνσταντίνο, μέσα απ' τον Diyon και μέσα απ' τον Nightwish και μόνο εσύ.... μόνο εσύ θα δεις πόσο διάφανος είμαι....
Το βράδυ όταν γυρίσω σπίτι, θα κλάψω με όλη την ανθρωπιά που μου έχει απομείνει, με κάθε ίντσα της ψυχής μου γιατί φεύγεις... και η απουσία σου με σκοτώνει, όσο και η παρουσία σου "

Μιχαήλ Κ.

Σύννεφα βαριά πετάνε.
Πλακώνουν ήλιους κι ελεύθερα πουλιά.
Φιγούρες στον ορίζοντα χωρίζουν γη και αέρα,
χάνονται ψυχές παντού, εδώ και πέρα.

Γουρλώνει η κόρη του ματιού και σπάει,
σμήγει με σκόνη.. εκείνη τη σκόνη που τυφλώνει.

Και ουρλιάζει φωνή!
Φωνη Θεού;
Φωνή ανθρώπου; δούλου;
Φωνή τυρράνου!

Δαιμονισμένη η χαρά, σκοτεινή,
στεγνή και παγωμένη.
Σφάζει ελπίδες κι όνειρα.

Κανένας δεν ακούει..
Δεν βλέπει όμως κανείς;

Liz Ard

Στην Κ...

Μες το χάος είσαι η μόνη μου ελπίδα
Είμ'ο ήλιος κι' είσαι η μόνη μου αχτίδα
Τα καφέ σου μαλιά όταν πέφτει η νύχτα
το πρόσωπο μου να καλύψουν,μην φοβάσαι..ρίχτα
θέλω ν'ανέβω μαζί σου στην αυλή του παραδείσου
κι'αν δεν υπάρχει θεός, ας χαθώ στην κόλαση σου
κλείσε τα μάτια σου, κι'έλα στην αγγαλία μου
θέλω να ξέρεις πως θα'σαι πάντα δικιά μου
γιατί να μην έχω το θάρρος να στα πώ...
αλλά αυτο αγάπη μου είναι για'σένα

Δώρα Κ.

Κάποτε σε βρήκα στο δρόμο...
Ήσουν λυπημένη...
Τα φώτα σου όλα σβηστά...
σε ρώτησα να μου πεις το όνομά σου...
Μου είπες ¨ΘΛΙΨΗ¨...
Σπάνιο όνομα σκέφτηκα..
αλλά μου άρεσε...
Σε κράτησα από τότε κοντά μου...
Σ'αγάπησα με τη ψυχή μου...
μοιραστήκαμε τα πάντα...
Μα τελικά αυτή η σχέση,
βγήκε ΚΑΤΑ μου..
Τότε η θλίψη έγινε...
ΚΑΤΑ-ΘΛΙΨΗ..

Lonewolf

Μοναξιά και ένα ατέλειωτο ταξίδι μέσα από το σκοτάδι
Μιαν αγκαλιά γυρεύω, ένα χέρι να κρατήσω και είμαι μονάχος στην τρέλα μου
Ο λύκος με φωνάζει να ταξιδέψουμε ως το φεγγάρι
Τον ακολουθώ σε ένα ξέφρενο ρυθμό στης θάλασσας τον βυθό ....

Ησυχία και απόλυτο σκοτάδι.... μια βόλτα μέχρι τον ανήλιαγο Άδη
Θα είναι η τελευταία φορά ..θα αναγεννηθώ ξανά
Η βροχή της ερήμου με αλλάζει με καλεί όρθιο μέσα από τις φλόγες να βαδίσω
Το δικό σου χέρι να αγγίξω....

ΣτηΜ...

μια νύχτα κρύα και θολή
απ' των τσιγάρων τον καπνό
που η μοναξιά βίαζε την χαρά μου
και ενώ ήξερες πως είχα χίλιες σκέψεις
στο μυαλό να με βασανίζουν με πλημύριζες
εκατομμύρια αισθήματα και Λόγια.
Σε μια στιγμή το μυαλό μου
κόλλησε σε μια σου ερώτηση,
«τι να σημαίνει το όνομα σου;»,
ήλιος σου λέω, της Αναρχίας ο ήλιος.
τότε μου είπες στα κλεφτά
«ελπίζω μια μέρα να αλλάξεις τον κόσμο, καληνύχτα»
και χάθηκες σαν μια σκιά στο πουθενά.
Σε λατρεύω σκιά, σε λατρεύω να το ξέρεις
και συγνώμη που δεν θα αλλάξω τον κόσμο,
συγνώμη που δεν θα 'μαι η καταιγίδα
που θα τους πνίξει
ούτε το λουλούδι της ελευθερίας
να ξέρεις θα είμαι μια αρχή θα είμαι μια σταγόνα
θα είμαι το λίπασμα για τα λουλούδια των παιδιών
σε λατρεύω σκιά σε λατρεύω

Είπαμε πως θα καταργήσουμε τα σύνορα -είπαμε,
είπαμε πως θα διαλύσουμε το κράτος,
κι αφήσαμε τους εαυτούς τους ίδιους μας -κι αφήσαμε
μες στο γλοιώδικο περίβλημά τους.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
μια βολεμένη και ευφυής δικαιολογία
διατηρούμε την εσώτερη τη βρώμα μας
μ' επαναστατική φρασεολογία.

Τα θλιβερά δεν σπάσαν τα καλούπια μας
υποχθονιακές ψυχρές προκαταλήψεις
ύπουλα βράζεις μέσα μας αρρώστεια μας
αγκομαχάς, για δεν το λες να μας αφήσεις.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
μια ξοφλημένη και ευφυής δικαιολογία
διατηρούμε την αισχρότερη μιζέρια μας
μ' επαναστατική φρασεολογία.

Δύσκολο μονοπάτι σε τραβήξαμε -σε τραβήξαμε,
ατέλειωτο και δεν σε ξεπερνάμε -ατέλειωτο,
μας μπόλιασες βουβό μ' απογοήτευση
κι ίσως ν' αξίζει μόνο -κι ίσως ν' αξίζει, που τολμάμε.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
σαν ξεχασμένα να τελειώσουν παραμύθια
παρά τα τόσα όνειρά μας που συντρίφτηκαν
μες στα συντρίμμια ολοκληρώνεσαι αλήθεια.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
διατηρούμε την εσώτερη μιζέρια μας
μ' επαναστατική φρασεολογία.

Νικόλας Άσιμος